

Hej kära medlemmar!

Mitt namn är Emilia Simons och är nyinvald i styrelsen. Mitt hjärta klappar extra för anti-trafficking och flickors utsatthet i världen och jag har letat efter ett sätt att aktivt jobba med detta. När min goda vän Ida berättade om föreningen och situationen för flickorna i Nepal var jag ivrig på att vara med och skapa skillnad utifrån mina kunskaper. Vi började skissa på en ny logotyp och en ny hemsida för att göra föreningen mer lättillgänglig.

Jag är superstolt att vara en del av den lilla föreningen som satsar på att bygga en stabil grund och göra de Nepalesiska kvinnorna oberoende av yttre medel genom att ge dem utbildning och en röst. Jag har ännu inte besökt Nepal. Men hoppas att kunna göra det i framtiden.

Så spännande att vara med på denna resa och se hur mycket vi tillsammans kan påverka och skapa en förändring för flickorna i Nepal ❤️.

Vänligen

Emilia

Tack vare er hjälp har vi kunnat hjälpa många fler människor i Nepal än vi annars kan i vår reguljära verksamhet. Er uppslutning i dessa svåra tider är fantastisk. Bidrag som vi kunnat omvandla till mat och mediciner i flera områden.

Borta i avlägsna Mirge, som består av flera små byar och bosättningar i Dolakha bor och arbetar Meena, sjuksköterska som fått utbildningen på Medical College tack vare våra medlemmar. Härifrån kommer också Mamita som nu går fjärde året på Medical College men studerar hemifrån när college stängt på grund av Covid-19.

Meena, har ni som följer vår Facebook-sida läst om och sett filmklipp av. Hon arbetar i ett projekt finansierat av en nepalesisk organisation, som vänder sig till alla kvinnor mellan 15 och 49 och till små barn. Meena vandrar vanligen cirka tre timmar varje dag i väglöst land, för att besöka sina patienter. Viktiga uppgifter är: Familjeplanering för att se till att barnen inte kommer för tätt. Kan man hålla tre år mellan graviditeterna så är mammorna friskare och färre barn föds underviktiga, överlevnaden både bland mammor och barn ökar. Hjälpa till vid komplikationer på grund av graviditet eller förlossning. Hålla koll på att barnen får den näring de behöver. Vi pratar ofta med henne och får skakande rapporter om läget under Coronapandemin. Nu måste alla föda hemma, även de där man kan förutse komplikationer vid förlossningen. Mammorna får inte gå ner till vägen på grund av lockdown och inga bilar kör dit upp heller för att hämta dem som kanske fått gå i flera timmar för att komma till en väg. Alltså blir det omöjligt att komma till Charikot sjukhus. Kvinnomisshandeln har ökat. Inga försändelser av preventivmedel från Kathmandu vilket gör att flera av dem som absolut inte borde bli gravida så snabbt igen redan är det. De barn som fötts på senaste tiden är kraftigt underviktiga och de lite större barnen som kanske redan är 2 – 4 år börjar bli som stickor. De vuxna börjar bli undernärda också. Särskilt då de gravida kvinnorna.

Tack vare Gayatri Fund, grundad av musikerna Deva Premal, Miten och Manose har vi kunnat skicka pengar till Meena avsedda för mat och mediciner till kvinnor och barn i hennes distrikt. Nu har Meena och Mamita som också bor i distriktet arrangerat en dag för näring och hälsa. Bönor, linser, ägg, sojabönsolja och ris delades ut. Mediciner till dem som behövde men är medellösa. Distriktskommittén hade synpunkter och ansåg att pengarna borde ha skickats till deras konto istället så kunde de arrangera. Men då är risken mycket stor att pengarna hamnar någon annanstans än avsett så det är bättre att sjuksköterskorna får styra detta. De vet vilka som är fattigast och sjukast.

En av våra samarbetspartners i Nepal; organisationen Chhori, arbetar i vanliga fall med att hjälpa flickor att komma bort från dansbarer, så kallade "cabin restaurants" och massageinstitut. Det har de fortsatt med men läget blev mycket akut när nämnda etablissemang stängde när utgångsförbudet infördes 24 mars. Många unga flickor blev hemlösa, förlorade sina inkomster och visste ingen levandes råd vart de skulle ta vägen. Chhori fick hjälpa ännu fler än vanligt med skyddsboende och med mat. Detta kostar pengar långt utöver den vanliga budgeten. Tack vare våra medlemmar runt Upplands Väsby norr om Stockholm och tack vare Gayatri Fund kunde vi skicka ett tillskott så de förhoppningsvis ska klara ett par månader till, men det är alltid precis på gränsen för vad de mäktar med och de använder varje rupee för dem som säljs eller luras till dansbarerna. Flickor, ibland så unga som 13-14 år, som nu får skydd och utbildning. Någon enstaka gång går det att flytta en flicka hem till byn igen men oftast är det så stigmatiserande att ha arbetat inom "nöjessektorn" att man inte är välkommen hem igen.

En av de mest marginaliserade grupperna i Nepal är Chepang. De bor framförallt i Chitwan i södra Nepal men många av de barnen vi hjälper med mat och skola i vanliga fall i slumområdet Shantinagar i Kathmandu är också från Chepang-befolkningen. Ett flertal av dessa barn saknar föräldrar och lever i gruppen som den lilla kristna församlingen ordnat husrum till.

Det är fortfarande partiell lockdown i Nepal även om man gradvis öppnar mer affärer och i viss mån tillåter trafik på gatorna nu. Men man får fortfarande inte resa över distriktsgränserna utan särskilt tillstånd. Vår medarbetare Hari och Chhiring, en av de sjuksköterskor som fått sin utbildning finansierad genom Gatubarn Nepal lyckades få tillstånd för att göra en fantastisk insats med matutdelning och hälsokontroller. Chhiring hade laddat upp med de mediciner som vanligen brukar behövas och kunde omedelbart sätta in hjälp till många av barnen. De rapporter vi får från dem är hjärtskärande. Så gott som alla barn är gravt undernärda, de flesta har dessutom parasiter och det gör ju inte situationen bättre. Få av barnen i denna grupp går i skolan i vanliga fall och nu när skolorna är stängda är det ju ingen som kan gå i skolan.

Tack vare extra bidrag öronmärkta för mat och hälsovård utanför våra vanliga insatser så har vi lite pengar kvar och kommer att kunna genomföra ett "health camp" riktat till barnen i Chepangbyarna och även då kan de mest utsatta familjerna få extra mat. Vi ska bara ordna med ett tillstånd för ytterligare en sjuksköterska att komma med dit.

Barnen på Manjushreehemmet har under hela denna lockdown varit hemma. Dolma och Aakash, dessa gudabenådade pedagoger, har arrangerat workshops på olika teman som teknik, matematik, geografi, lektioner, faktasök, slöjd och hantverk, konst, musik och sång. Barnen har lärt sig massor av att få strukturerade lektioner i Montessoris anda hela tiden. Jag tror att de är de barn i Nepal som faktiskt har haft det bäst under hela denna gräsliga tid. En enorm eloge till Dolma och Aakash som hållit ut och klarat allt. Vi vet hur trötta de är och vad de kämpar.

Flickorna från hemmet i Tinchulee (f.d. Gokarna flickor) fick i sista sekunden innan lockdown flytta ut till landet därför att vi förutsåg att mattillgången skulle vara bättre där. De som har anhöriga fick flytta till dem, de som saknar släktingar fick flytta till en familj i byn Rathankot. Det är den by där vi byggde en skola efter jordbävningarna 2015. I de flesta fall har vi sett till att familjerna fått extra mat. Det har verkligen behövts. Många har varit hos en farmor eller mormor som har det knapert ändå. I de flesta fall har det fungerat bra. Men i något enstaka fall fick vi söka särskilt tillstånd för att kunna hämta flickan till hemmet i Kathmandu igen därför att det förekom för mycket bråk och alkohol hos de anhöriga.

Sedan den skola där våra flickor går börjat erbjuda distansundervisning har vi med stora insatser från vår personal kunnat flytta ner hälften av flickorna till hemmet i Kathmandu igen. Det beror på att vi inte kunnat lösa frågan med datorer, plattor eller mobiltelefoner till dem alla. De flickor som ännu finns hos anhöriga har någon i familjen som har en smartphone och de kan via den följa skolundervisningen. De som nu är i Kathmandu igen får försöka följa undervisningen så gott det går. Vi har ännu tre fungerande lap tops på flickhemmet så det går hjälpligt.

Mer bekymmersamt är det för barn som alltid bor i familjer. De kan inte följa undervisningen i sina skolor alls nu. Vi har helt enkelt inte råd att köpa utrustning till dem utan får hoppas att skolorna öppnar igen inom en inte alltför lång framtid. Undantaget där är Anira, flickan med ryggmärgsbråck, som vi kunnat köpa en platta till. Den får hon ha tills skolan öppnar undervisning i sina lokaler igen. Då kommer plattan att gå vidare till någon av de äldre studenterna på Medical College eller Socialhögskolan.

Skulle du vilja vara med och säkerställa att fler studenter och barn kan följa distansundervisning så tar vi tacksamt emot stöd för det. Märk i så fall ditt bidrag med "dator" Av kostnadsskäl blir det nog plattor från Indien som går att få för cirka 2 500:- svenska kronor som billigast. Det finns en särskild elektronikskatt i Nepal som höjer kostnaderna. Begagnatmarknaden är nästan obefintlig.

Varma hälsningar

Eva & Ida

Ida, Alisha, vår äldsta flicka & Eva